

Abstrakt

Udělování šlechtických titulů se již velmi záhy stalo důležitou institucí císařské vlády, ale byla to až dynastie Západní Jin (266-316), komu se podařilo skloubit různé tradice předcházejících dynastií a vytvořit plně hierarchizovaný systém titulární šlechty, který byl později převzat i všemi následujícími režimy čínského středověku. Vývoj však neskončil založením dynastie a titulární šlechta procházela proměnami i v průběhu vlády Západních Jin tak, jak to vyžadovala aktuální politická situace a zájmy trůnu. Tato studie vychází z pečlivé analýzy biografii, análů a pojednání obsažených ve standardní dynastické kronice Dějiny Jinů (Jinshu) a vybraných kapitol Záznamů Tří království (Sanguozhi) a soustřeďuje se na povahu systému udílení šlechtických hodností a jeho proměny v průběhu vlády dynastie. Jednalo se o velmi pružný systém, který jinská vláda využívala k dosažení velmi různorodých cílů, od odměňování věrných služeb přes ostentativní vyhlášení nároků na legitimitu z pozice nesporného dědice císařské tradice předcházejících vládců po upevnění diplomatických vztahů s polonezávislými kmenovými vládci. Titulární šlechta Západních Jin byla různorodou skupinou rodin často velmi odlišného původu. Přední místo mezi jinskou šlechtou zaujímali zasloužilí ministři (gongchen), ale také císařští příbuzní z rodin císařoven, bývalí hodnostáři weiského dvora či dokonce potomci významných a starobylých rodů dynastie Han včetně příslušníků sesazených vládnoucích domů či pretendentů trůnu sousedních nepřátelských států, kteří přeběhli na stranu Jinů. S uvolněním omezení dalšího udělování titulů v druhé polovině vlády Západních Jin se řady titulární šlechty nebývale rozrostly a nově zahrnuly i vojenské velitele a členy lokálních prominentních rodin, kteří vystoupali vzhůru ve službách císařských knížat, i vládce nomádských kmenů usídlených v pohraničních oblastech říše.